

ikke været Nærheden af Skov, men Jordbundsens Bestaaffenhed, der har friet Planten fra at gaae til Grunde. Der blev af et andet æret Medlem henviist til Samsø og sagt, at denne Ø skal lide af Mangel paa Regn, og at man der ofte skal see Regnbygger trække forbi, som Den ikke faaer godt af. Det er ganske vist, at man paa Samsø ofte trænger til Regn; men Grunden dertil, troer jeg, er ikke den, at man der har mindre Regn end paa noget andet Sted, men derimod den, at Jorderne der ere lette og hvitliggende, og disse ville altid være ubsaatte for at lide mere af Vandmangel end sværere Jorder. Jeg mener altsaa, at disse, de eneste Kjendsgjerninger, som i det foregaaende Møde kom frem imod den Betragtning, der i Almindelighed er fremsat af den høitærede Minister angaaende disse Forhold, ikke holde Stik. Der ligger nogle andre Kjendsgjerninger for Dagen, der efter min Opfattelse bevise det Modsaatte; det er for det Første den Kjendsgjerning, at der her i Landet, især paa Verne, i tidligere Tid har været langt mere Skov end nu, uden at Noget hidtil har bristet sig til at paaftaae, at Klimaet efter denne store Rydning af Skov skulde være mere ugunstigt end dengang. En anden Kjendsgjerning, der ogsaa har stor Bægt, og som allerede er bleven fremsat, blandt Andre af den høitærede Minister, er, at Egne, som ere aldeles skovløse, ikke have et mere barst eller uheldigt Klima end de meget skovrige Egne. Alle disse Omstændigheder gjøre, at jeg maa ansee de Indvendinger imod Lovforslaget, som man vil hente fra Hensynet til Forandringer i vore Klimatiske Forhold, for i høieste Grad overdrevne. Derimod er der nogle andre Betænklichkeiten, som frembyde sig, naar Talen er om at rydde vore Skove, og navnlig den, at da Skovtvangen, som det ogsaa blev udtalt af den ærede Minister, i sin Tid er indført af Hensyn til det Almindeliges Interesse, er det et Spørgsmaal, der naturligen paatrænger sig, naar Talen er om at opgive Skovtvangen, om man ikke af Hensyn til det Almindeliges Interesse strengt bør vaage over, at man der, hvor der endnu staaer Skov, og hvor der i Tilfælde af Rydning ikke vil kunne voze noget Andet, maaffee ikke engang Skov, maa opretholde Skoven. Der er ikke det

Minste iveien for, at det i høieste Grad kan være i Enkeltmands Interesse, naar han bliver Eier af en saadan Skovstrækning, at rydde den og lade Grunden ligge hen, som den bedst kan, ligegyldigt, om den ligger til ingen Nytte; men det er ikke i det Almindeliges Interesse, at Enkeltmand faaer Frihed til at berige sig paa en saadan Maade, at det almindelige Udbytte af Landet derved forringes, og derfor mener jeg, at man maatte optage i Lovforslaget en Bestemmelse, der absolut sikrede imod, at Skovjord, der ikke egnede sig til Agerbrug, blev ryddet. Det er en Selvsølge, at der da forud for enhver Rydning af Skov maatte gaae en Kjendelse, der afgjorde, hvorvidt Skovjorden egnede sig til Agerjord eller ikke. Hvorledes man vilde faae denne Kjendelse givet, om man vilde have den givet af Landvæsencommissionen, der maaffee var nærmest dertil, eller af en anden Commission, er Noget, der vilde kunne blive Gjenstand for nærmere Overveielse; men jeg anseer det for at være af stor Vigtighed, at der gaaer en saadan Kjendelse forud for enhver Rydning af Skov. Et andet Hensyn er fremhævet, saavidt jeg mindes, af det ærede Medlem for Veile Amts 6te Valgfreds (Naben), og det er et Hensyn, som jeg ogsaa mener, at man maa stænke megen Opmærksomhed, nemlig, at det ikke burde tillades Noget at rydde en Skov, naar dette vilde udsætte en Naboskov for Fare. Det er en bekjendt Sag, at der ved at rydde en Skov maa iagttages visse Forsigtighedsregler. Man kan ikke rydde vilkaarligt, fra hvilken Side man vil, uden at udsætte den øvrige Deel af Skoven for at gaae til Grunde, og det Samme gjælder, naar der er Tale om at rydde en Skov, der er saaledes beliggende i Forhold til en anden, at denne sidste derved kan udsættes for saa stærk Paavirkning af Vinden, at den gaaer til Grunde. Skjøndt dette kun er et Hensyn, der skal tages ligeoverfor en privat Mand, mener jeg dog, at det er et saa stort Billighedshensyn, at man ikke bør see bort derafra, da Talen her er om at give en anden privat Mand den Fordeel, han kan have af at rydde. Det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgfreds (Frederiksen), der var den første, der havde Ordet i denne Sag, udtalte som